

Libris TAMERA ALEXANDER

Respect pentru oameni și cărți

Frumusețe Fără seamă

SERIA CONACUL BELMONT • 2

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

 CASACĂRȚII
Oradea, 2019

Prolog

15 DECEMBRIE 1864

UN SPITAL DE CAMPANIE AL FORȚELOR CONFEDERATE, ÎN APROPIERE
DE LINIA FRONTULUI
NASHVILLE, TENNESSEE

Eleanor Braddock tresări speriată când un soldat îi prinse mâna, cu o forță surprinzătoare, în palma lui năclăită de sânge, sudoare și război. Strângând din ochi, se agăță de ea de parcă Eleanor ar fi fost ultima ființă rămasă pe fața pământului. Ceea ce pentru el..., chiar era.

Din obișnuință, Eleanor îi căută numele în buzunarul stâng al uniformei, dar țesătura cenușie, îmbibată toată de sânge, fusese sfâșiată de o lovitură de tun, la fel ca trupul lui. Era recunoscătoare că soldatul fusese inconștient cu câteva clipe în urmă când, examinându-l, chirurgul clătinase sumbru din cap.

— Domnișoară asistentă...

Ochii lui îi căutară pe ai ei și, pe fondul gloanțelor și al ghiulelelor ce bubuiau în depărtare, Eleanor se pregăti sufletește pentru întrebarea care știa că are să vină. Indiferent de câte ori fusese nevoită să răspundă, nu avea să-i fie niciodată ușor să-i spună unui om că e pe moarte.

Și nici să îl privească murind.

— Da? răspunse ea cu glas domol, fără a se sinchisi să îi corecteze prezumția greșită cum că ar avea studii medicale – care ei îi lipseau cu desăvârșire.

— Spuneți-mi, vă rog... Soldatul tuși și îi tremură barba, de frig sau de durere – ori cel mai probabil, și dintr-o cauză, și din cealaltă – și un gâlgâit îi umplu gâtulejul. Am... cucerit dealul?

Respectiv surprinsă că se interesa de soarta bătăliei, nu de propria lui viață, și mișcată de speranța pe care o detectase în vocea lui căzută, Eleanor simți că i se pune un nod în gât.

— Da, răspunse ea fără șovăială, chit că habar nu avea care dintre tabere o domină pe cealaltă.

Nu știa decât că, la scurtă distanță de spital, erau masacrați nenumărați bărbați – tați, fii, soți și... *frați*. Și că bărbatul acesta merita să moară împăcat, cu credința că nu își dăduse viața în zadar.

— Da..., l-ați cucerit. Încercă să zâmbească. Generalul Lee va fi nespus de încântat.

Ochii soldatului se luminau a ușurare, împletită cu doar un strop de mândrie, apoi se închiseră încet la loc. Respira sacadat, din ce în ce mai greoi, iar Eleanor se rugă să îi fie curmat cât mai repede chinul. Văzuse însă mulți bărbați cu răni asemănătoare zbătându-se ore în șir între inconștientă și agonie.

Trecut de prima tinerețe, soldatul părea să aibă pe la 35 de ani, cel puțin, iar picioarele îi atârnavă la câțiva centimetri buni peste marginea patului de campanie. Cizmele roase îi erau complet dezlipite la vârfuri. Eleanor îi detectase în vorbă un ușor accent irlandez – un accent de departe pe care îl admirase dintotdeauna.

Îl studie, întrebându-se ce viață o fi dus înainte de război și cum de nimerise pe un câmp mohorât de luptă în mijlocul statului Tennessee. Văzându-i obrajii supti, regretă că nu îi mai rămăsese puțin din bulionul de carne pe care îl pregătise bolnavilor în ajun, cum făcea aproape seară de seară. Oricât o lungea cu apă ca să îndestuleze cât mai multe guri, bărbații dădeau gata supă într-o clipită, spunând că nu gustaseră de luni întregi ceva mai bun.

Îi plăcuse mereu să gătească, iar când își vedea pacienții mâncând, chiar și doar câteva guri, simțea o bucurie cum nu și-ar fi închipuit că este cu puțință înainte de a ajunge să îngrijească soldați răniți și muribunzi.

Eleanor își mută greutatea de pe un picior pe altul și bărbatul o prinse și mai strâns de mână.

Făcu o grimasă și își încheștă, gemând, maxilarul, hotărât parcă să nu plângă precum ceilalți.

Eleanor aruncă o privire spre sticlutele goale de laudanum de pe masa alăturată, dorindu-și să îi poată da ceva pentru calmarea durerilor, dar toate sedativele, inclusiv morfina, cloroformul și eturul, fuseseră administrate în dimineața aceea, înainte de a afla că următorul transport de provizii medicale nu avea să mai ajungă – „grație” armatei federale.

Era oarecum de înțeleș, considera ea, ca tabăra inamică să intercepteze muniție, bani și chiar alimente. Dar provizii medicale? Până și războiul ar fi trebuit să respecte anumite reguli.

Un tun bubui în depărtare și un vânt tăios străpunse pereții de pânză ai cortului-spital, amestecându-se cu gemetele și suspinele răniților și muribunzilor, și făcând-o pe Eleanor să se înfioare. Era absurd, dar mai că simți pământul gemând și cutremurându-i-se sub picioare, întrebându-se, așa cum se întreba ea, cât are să mai dureze nebunia aceasta. Așa trebuie să fi fost pesemne iadul...

Chit că, în comparație cu calamitatea întunecată ce avea loc chiar dincolo de deal, știa că ea nu văzuse decât periferia infernului în aceste corturi.

Cum putuse să trăiască 26 de ani fără să realizeze cât de prețioasă și de fragilă e viața? Și cât de firavă e pacea acestei vieți. Înainte de război nu se gândise niciodată că își irosise viața. Abia acum, în lumina celor trăite în ultimele luni, înțelegea că acesta este tristul adevăr.

Își trecu privirea peste paturile înșirate de o parte și de alta a cortului. Câți soldați aveau să mai moară până vor conchide cele două tabere că se vărsase destul sânge?

Când citise anunțul publicat în gazeta din Murfreesboro prin care se căutau voluntare pentru spitalele de campanie – „femei cu înfățișare modestă, între 35 și 50 de ani” – la început se temuse că va fi respinsă din cauza vârstei. Cum nevoia de asistente voluntare era foarte mare – iar ea satisfăcea, dincolo de orice dubiu, prima cerință – fusese însă acceptată numaidecât.

Celălalt punct care o făcuse să ridice din sprânceană era mențiunea cum că nu e obligatoriu să ai pregătire sau experiență medicală. Nu îi luase însă mult timp să înțeleagă de ce, și să își dea seama că subestimase enorm sarcina pe care și-o asumase.

Respectivul său gând după ce se înrolase în armată fratele ei, lăsată cu majoritatea rudelor și prietenilor ei de parte bărbătească, fusese că nu poate sta nici ea acasă, cu brațele încrucișate – și asta cu atât mai puțin cu cât bătrânul lor tată era un susținător înfocat al Confederației.

Oboseala și îngrijorarea unindu-și forțele, închise o clipă ochii și, cu o claritate usturătoare, își imaginează cum fratele ei mai mic zace undeva pe un câmp de luptă, rănit, înfrigurat și singur, agonizând. O străbătu un fior.

Dacă ar fi să pățească Teddy ceva, nu știa dacă va avea puterea s-o îndure. Sau cum va rezista tatăl lor sub greutatea unei asemenea pierderi. Deși avea puterea fizică a unuia de jumătatea vârstei lui, la cei 1,93 metri ai săi – era cu doar 12 centimetri mai înalt ca ea – tatăl ei se ținea încă drept ca bradul, doar că mintea începea să i se subrezească. Moartea mamei ei, cu aproape un deceniu în urmă – Dumnezeu s-o odihnească în pace – fusese o lovitură grea pentru el. Își jelise, neconsolat, soția, vreme îndelungată. Totuși, starea lui se înrăutățise în mod semnificativ abia în ultimele luni, când Eleanor sesizase că tatăl ei are scăpări de memorie și nu își mai amintește clar evenimente din trecutul apropiat.

O rafală bruscă de vânt biciui cortul și, preț de o clipă, Eleanor se temu să nu îl smulgă cu totul.

Peste vuietul îndepărtat al bătăliei, tropotul de copite și scârțâitul roților de căruță anunțau sosirea unei noi ambulanțe.

Celelalte două asistente voluntare din cort se grăbiră să ajute la preluarea răniților. Eleanor știa că ar trebui să li se alăture – și că doctorul Rankin ar certa-o de-ar fi s-o vadă zăbovind prea mult lângă orișicare pacient. Totuși, gândindu-se la Teddy, la posibilitatea că și el zăcea undeva în felul acesta – speriat, rănit și singur –, Eleanor nu avu puterea să se dezlipească de la căpătâiul soldatului.

Chiar dacă acesta i-ar fi dat drumul la mână. Bărbatul o ținea însă și acum strâns.

„Multe dintre lucrurile de care ne este frică nu se adevăresc niciodată, Eleanor”, îi răsună în minte sfatul dat de tatăl ei cu ani în urmă. Dacă ar fi fost acolo, ar fi îndemnat-o fără doar și poate să nu se lase îngrijorată de propriile ei închipuiri. „Mintea omului e uneori înșelătoare. Tu trebuie să fii chibzuită, fata tatei, nu

Remătare cum sunt cele mai adesea fapăturile de parte femeiască. Concentrează-te la ceea ce vezi, nu la ceea ce îți spune imaginația că este acolo.”

Deși experiența îi arătase că tatăl ei are dreptate, uneori închipuirile lui Eleanor erau prea pregnante ca să le poată ignora. Iar faptul că un procent, cât de minuscul, din fricile nutrite chiar se adevereau – spitalul ăsta improvizat era o dovadă cât se poate de clară – nu făcea decât să îi adâncească îngrijorarea.

– Domnu’ doctor..., se auzi o șoaptă răgușită.

Coborându-și ochii, Eleanor văzu că soldatul o fixa iar cu privirea.

– Știți cumva câ... – bărbatul scrâșni din dinți și se albi și mai tare la față. Trecură câteva secunde până putu vorbi din nou. El când are să... vină pe aici?

Detestându-și neputința, Eleanor se strădui să își ascundă tremurul din glas. Pregătirea pe care o primiseră ea și celelalte voluntare din grupa ei fusese pe cât de succintă, pe atât de clară – și asta mai cu seamă în privința celor aflați pe moarte. „Nu agasați cu întrebări un soldat muribund. Rolul vostru este să aduceți alinare. Și mai presus de orice, dacă întreabă despre starea lui, să îi spuneți mereu adevărul.” Eleanor era întru totul de acord cu acest ultim principiu – teoretic.

De la teorie la practică era însă cale lungă.

– De fapt...

Șovăi, încercând să îndulcească adevărul.

– Domnul doctor v-a examinat deja; îi strânse mâna într-a ei. Îmi pare rău, dar... nu mai e nimic de făcut.

Soldatul își îngustă încet ochii. Apoi, cu efort și oarecare incredulitate, își înălță capul și își privi trupul sfârtecat. Realitatea îi goli plămâni de aer.

Lăsându-i ușor capul înapoi pe pernă, Eleanor văzu cum o lacrimă i se prelinge, solitară, din colțul ochiului și umerii încep să i se scuture. Bărbatul jelea fără să scoată un sunet.

Eleanor dădu să îi zică, în șoaptă, că e în regulă să plângă, că nu e nicio rușine în asta. Nu putu însă rosti cuvintele, căci ceva îi spunea că un asemenea îndemn nu i-ar alina nicidecum suferința. Iar ea voia să îi aducă alinare.

Respectiv?..oameni și cărți

Zărind ulciorul cu apă și cana de tablă așezate pe tavă lângă sticlulele goale de medicamente, îi veni brusc o idee.

Repede, înainte ca rațiunea sau conștiința s-o poată opri, își retrase mâna dintr-a lui, turnă niște apă în cană, apoi luă o sticlură goală și se făcu că adaugă puțin laudanum. Asigurându-se că soldatul – și nimeni altcineva – o vede, învârti apoi conținutul cunii și i-o duse la buze.

– Poftim, șopti ea, după care adăugă pe un ton prevăzător: Dar să nu bei prea mult. E un sedativ foarte puternic.

Strădania lui de a goli cana o mișcă până în adâncul inimii. Gâfâind, soldatul bău toată apa, până la ultima picătură. Din cauza grabei, însă, se înecă, scuipând înapoi ultimii stropi. Eleanor îi șterse gura și barba cu o cârpă. Când isprăvi, cârpa era plină de sânge.

– Mulțumesc, fată dragă. Mulțumesc, șopti el, iar și iar, de parcă Eleanor i-ar fi dat să bea din elixirul vieții.

Vreme îndelungată, soldatul își ținu privirea ațintită în tavan, respirând greoi, cu trupul scuturat de spasme. Eleanor rămase în picioare aproape de el, așteptând din clipă în clipă să vadă în ochii lui acea sclipire grăitoare cum că își dăduse seama ce făcuse ea. Sau, mai bine zis, ce încercase să facă.

Apoi, spre uimirea ei, chipul schimonosit de durere al soldatului... începu treptat să se relaxeze, la fel ca întregul lui trup. Tatăl ei avusese dreptate – tare amăgitoare mai e uneori mintea omului.

Apăsându-și o mână pe piept, soldatul inspiră adânc și emoțiile îi încețoșară ochii.

– Îmi pare rău că... n-am făcut mai mult, icni el. Că...

I se gătui vocea și o luă iar de mână. Eleanor se aplecă spre el și încercă să îl liniștească.

– Nu te sforța să vorbești. Totul va fi bine.

– Ba nu..., ripostă el, încordându-și mușchii gâtului. Trebuie să-ți spun asta, fată dragă... cât mai am suflare de viață în mine.

Acordându-i tăcerea de care avea el nevoie, Eleanor îi netezi părul de pe frunte într-o manieră care i s-ar fi părut mult prea intimă cu câteva luni în urmă. Ei, dar războiul rescrie, vezi bine, normele buneicuviințe.

Respectarea ta, care-ai fi vrut, cu lacrimile și roind pe tâmpile, privirea lui deveni mai intensă, mai hotărâtă. Aș fi vrut să îmi țin promisiunea față de tine, Mary scumpă. Să fac cum ți-am promis... înainte să plec; oftă cu alean. Zi de zi... te-am...

Îl gâtui un suspin și întinse mâna, încercând parcă să îi atingă fața. Fața celei pe care o vedea cu ochii minții. Eleanor îi cuprinse mâna în mâinile ei și îl podidiră iar lacrimile.

— Spune mai departe, îl îndemnă ea blajin, văzând durerea de pe chipul lui și gândindu-se că, dând rostire regretului care îl apăsa, acesta ar simți, poate, o oarecare ușurare.

Bărbatul își pipăi, cu mâinile tremurânde, tivul hainei. Realizând intenția lui, Eleanor îl ajută să scoată un pachetel din buzunar și, cu mare grijă, îl desfăcu.

Era o batistă brodată, udă de sânge, cu un trandafir presat înăuntru.

— Purtatu-l-am la inimă, Mary scumpă, șopti el, așa cum mi-ai cerut.

Îi tremurară buzele și ochii albaștri i se destinseră într-un surâs.

— Încă tot nu-mi vine a crede că ești a mea, fată dragă. Că ai primit să-i fii soață... unuia ca mine.

Eleanor clipi emoționată și abia în momentul acela sesiză umezeala de pe propriile-i gene. Nu se pierduse niciodată cu firea la vederea sângelui. Asistase deja la numeroase operații în cortul chirurgical, unde masa cea mare din lemn și roia de sânge zile de-a rândul, și văzuse o mulțime de căruțe îndepărtându-se greoi, încărcate cu membre amputate. Dar asta...

Aceste destăinuiri șoptite cu limbă de moarte o mișcau până la lacrimi. Oricine o fi fost această femeie – această Mary scumpă – se rugă ca ea să știe cât este de iubită.

Sau... cât a fost de iubită.

Nemaiavând nicio îndoială de sine, Eleanor se aplecă mai aproape, ca el s-o audă.

— Sunt *mândră* să fiu soața ta, și așa am fost mereu.

Rostind cuvintele, încercă să își imagineze cum ar fi să fii atât de iubită de un bărbat. Dar nu putu.

Se uită iar la batistă, gândindu-se cât de scurtă e cu adevărat viața și la toate lucrurile pe care ea încă nu le făcuse – nu fusese

Niciodată sărutată și cu atât mai puțin soție sau mamă. Nu trecuse niciodată hotarele statului Tennessee și nu văzuse niciodată oceanul. Nu ținuse niciodată un băiat de mână, în afară de Teddy, și nu petrecuse nicio noapte așteptând trează sub cerul liber răsăritul soarelui. I se mai perindară prin minte nenumărate alte experiențe netrăite și totuși..., ce îndepărtate și insignifiante păreau acum toate acestea, în lumina acestui sfârșit de lume.

— Ești mândră să fii soața mea, repetă el în șoaptă, pe cât de încântat, pe atât de uluit. Știu... că e prea târziu, Mary scumpă, dar...; își încreți fruntea. Dacă aș putea, aș...

Făcu o grimasă și trase icnind aer în piept.

Cu inima îndurerată de greutatea regretului pe care îl purta în suflet bărbatul, Eleanor îi apăsă batista în palmă. Simțind că se scurge viața din el, îl strânse de mână și insistă:

— Ce ai face?

Soldatul o privi adânc în ochi.

— Of, Mary scumpă... aș face așa cum ți-am promis...

O rafală iematică zgâlțâi pereții cortului. Doar că, de astă dată, Eleanor simți și pământul cutremurându-i-se cu adevărat sub picioare – și asta nu din pricina vântului.

— Domnișoară Braddock!

Răsucindu-se, Eleanor îl văzu pe doctorul Rankin alergând spre ea. În spatele lui se declanșase un veritabil haos.

— Repede! strigă el. Toată lumea la ambulanțe! Armata federală a cucerit dealul!

Se auzi un vâjâit strident și în clipa următoare... o explozie zgudui pământul. Doctorul Rankin o apucă de umeri să nu cadă. Cortul se umplu de fum și de miros înecăcios de praf de pușcă.

— Du-te, domnișoară Braddock! Toate voluntarele la ambulanțe. Acum!

— Dar... nu îi putem abandona pe pacienți!

— Vom transporta câți va fi cu putință; medicul întoarse capul. Dar, dacă nu plecăm repede, o să murim și noi, laolaltă cu ei!

Abia atunci realizează Eleanor că... soldatul îi dăduse drumul la mână.

Întorcându-și privirea spre el, îi văzu maxilarul atârânănd inert, pacea nefirească de pe chip...

Pe fondul răpăitului de gloanțe, îi atinse în grabă obrazul, sperând că regretul pe care îl simțise bărbatul din cauza a ceea ce nu reușise să facă în viața aceasta avea să fie atenuat cumva în viața următoare. Se întoarse să plece...

Și atunci își aminti.

Înnebunită, căută batista în palma soldatului. O salvă de împușcături o făcu să tresară speriată. Soldatul nu avea nimic în mână. Dorința de a păstra batista era absurdă, dar știind cât de mult însemnase aceasta pentru el, i se părea greșit să o lase pur și simplu acolo, spre a fi călcată în picioare și dată uitării.

În cele din urmă, dibui pe jos materialul însângerat și îl înșfăcă. Trandafirul însă dispăruse. Cum nu se dăduse niciodată în vânt după flori, la început se gândi să plece fără el. Se răzgândi însă repede – acesta nu era un trandafir oarecare, ci trandafirul cu care venise soldatul la luptă, primit de la scumpa lui Mary.

Cu inima bubuind în piept, auzind loviturile de tun ce răsunau afară, Eleanor îngenunche în țărână și începu să pipăie în jur, simțindu-se caraghioasă, spunându-și că nu avea niciun rost, că trebuie să plece...

Brusc, simți ceva sub degete. Strânse în palmă delicata floare presată și, la atingerea ei, petalele se desprinseră. Așeză cu grijă trandafirul în batistă și apoi în buzunarul hainei, după care, răsucindu-se să plece, dădu cu ochii de răniții rămași în cort.

Doamne, cât de mulți sunt...

Un soldat, pe care doctorul Rankin îl programase pentru operație, se căznea să se scoale din pat. Cu o forță pe care nu știa că o are, Eleanor îl ridică în picioare și, trecându-și brațul pe după umerii lui, îl duse cu chiu, cu vai până la ambulanță. Din spate, cineva o săltă de mijloc și o împinse în căruță lângă rănit tocmai când un al doilea proiectil zbură deasupra lor, șuierând năprasnic.

Eleanor își acoperi capul și se pregăti pentru impact, gândindu-se la Teddy și rugându-se ca acesta să nu fi murit, și promițându-și că, dacă acest război blestemat va lua vreodată sfârșit și ea va supraviețui, se va ține cât mai departe de moarte și își va trăi viața din plin. Va avea grijă ca viața ei să însemne ceva.

Respectiv, și o va căuta pe văduva soldatului, pe scumpa lui Mary, oricine o fi ea, și îi va transmite spusele lui. Și o va ruga să îi talmăcească tâlcul lor.